

VARJÚCSÖRBEŒN A DIÓ

Békéscsabai írók és költők az zrenjanini Ulaznica című folyóiratban

A zrenjanini Ulaznica 62—63. ketős számának legfőbb érdekessége, hogy Stojan Kneževićnek az oktatás és nevelés marxista megalapozottságát vizsgáló időszerű cikke után tizenegy békéscsabai író és költő mutatkozik be a szerbhorvát nyelven megjelenő művészeti és társadalomtudományi folyóirat olvasóinak. A válogatást az Új Auróra szerkesztősége végezte el, a kiválasztott verseket és novellákat pedig Seja és Sava Babić fordította.

Az Ulaznica Simonyi Imre, Fodor András, Sass Ervin, Varsa Zoltán, Tomka Mihály, Ménesi György és Újházi László egy-egy versét közli, Filadelfi Mihálytól viszont két verset jelentetett meg. A verscsokorból különösképp Simonyi Imre *Barátok* című hosszabb költeménye és Filadelfi Mihály *Varjúcsörben* című verse ragadja meg a figyelmet. Mindkét vers erős közéletiségével, emberbe vetett hitével, életszeretetével tűnik ki. Filadelfi Mihály *Varjúcsörben* című versének néhány sora például így szól eredetiben:

*„amit nem lehet
kibirni
csak olyat szabad
leírni*

*a föld alá viszem hát
legszebbik versemet
legyen megáldva hétszer
ki látta szívemet*

*fekete varjú csöriben
dió voltam
s íme lehulltam
hogy fa legyek”*

Elkötelezettség, életszerűség és a társadalmi kérdések művészi megfogalmazása jellemzi az Ulaznicában olvasható többi verset, novellát is. A két szerkesztőség közti együttműködés tehát ezúttal is gyümölcsöző volt, s azt igazolta, hogy egymás megismerése, megbecsülése egyszerűen jelenti a hídépítés nagy munkájának testvéri megosztását is. S hogy ez valóban így van, arra viszont az Új Auróra legközelebbi számában kell bizonyítékot keresni, mert abban meg a zrenjanini írók, költők műveit olvashatják magyar nyelven.

Ha ezek után még a sokat emlegetett kétnyelvű verskötet is megjelenik a békéscsabaiak és a zrenjaniniak közös gondozásában, akkor még inkább azt mondhatjuk, hogy a varjú csöriből kiejtett dió olyan fává terebélyesedik, amelyet talán csak azok mertek megálmódni, akik mindenkor tüzet és emberséget vittek magukkal... A diófa és a híd pedig általában hosszú életű. Mint a barátság!

SZÜCS IMRE